

Brännkyrka bladet

Information från Brännkyrka församling
Svenska kyrkan • december 2010

Kontrasternas land

Ett Indien i stark utveckling, både ekonomiskt och soci-

alt – samtidigt rikedom och nöd sida vid sida. Stora kontraster mötte besökarna från Sverige.

Sid 3

Inte bara vad ögat ser

Mötet med de synskadade barnen blev en av Indienresans starkaste upplevelser. Det lärde de svenska ungdomarna att man kan kommunicera på många sätt även om man har helt olika förutsättningar.

Sid 4

Ett gemensamt språk

Sång och musik är språk som kan förstås av alla och förena människor oavsett var på jorden man bor. Det fick Youth Group uppleva vid sitt besök på musikskolan i Coimbatore.

Sid 4–5

Ingen vanlig turistresa

18-åriga Sofia har rest mycket i sitt unga liv, men den här gången kom hon till platser där man vanligtvis inte turistar, och fick möta verklighetens barn.

Sid 7

Orden bar på en hemlighet

När Caroline var 15 år fick hon en liten text av sin mamma. Meningen var att den skulle kunna hjälpa henne om det blev problem i livet.

Jag och Gud Sid 8

FOTO: SOFIE ODÉN

När man sjunger ihop suddas gränserna ut

FOTO: SARA WEILANDER

I skiftet oktober-november reste nio 18-åriga tjejer från Brännkyrka församling till Indien. Tillsammans med sin musikaliska ledare Cecilia Öhrwall och Jennyfer Trinder, diakon i församlingen, klev de rakt ut i det okända. Tjejerna sjunger i Youth Group, en av församlingens sånggrupper. Sången svetsade dem samman, och en önskan att möta sjugande barn i Indien, göra något för dem och dela deras verklighet, drev på dem att komma iväg.

Sofie A, Sofie O, Sofia, Rebecka, Elin, Emma, Caroline, Elina och Sara berättar här om sin resa – en resa som kan ha satt spår för livet. Welcome – Youth group goes for India!

Sid 1–8

FOTO: SARA WEILANDER

FOTO: HANS QVISTRÖM

Att möta en främling.
Ledaren Sid 9

Ledaren

A stranger is a friend I haven't met yet

En främling är en vän jag ännu inte mött. Citatet kommer från ett program jag nyligen såg på TV. Det är sällan jag minns citat och ännu mer sällan som jag tycker att de ger mig en aha-upplevelse, men dessa ord från en kvinna i amerikanska södern ungefär åttio år gammal, har jag gjort till mina.

Tänk vilket perspektiv som öppnar sig i de orden. Geografiskt kan vi vara var som helst i världen, hemma eller långt borta, tiden kan vara nu eller långt fram. Vänner är gåvor som kommer till oss utan att vi själva kan välja att skaffa oss dem, ingen kan köpa en vän. Men i varje möte med en okänd människa finns en ny möjlighet; En främling är en vän jag ännu inte mött.

En av våra ungdomsgrupper, Youth Group, har nyss varit i Indien. Alla som de mötte var först främlingar, innan de reste hem hade de fått nya vänner. Något av det som de lyfter fram är den generositet som de mötte av okända människor. Tänk att dessa ungdomar från

Brännkyrka församling som var främlingar i annat land, blev så väl mottagna. Mycket i det här numret av Brännkyrkabladet handlar om deras resa och deras upplevelser.

Att resa iväg på det här sättet gör det tydligt att ibland är det jag som är främlingen, jag som behöver bli emottagen, jag som är beroende av andra välvilja. Det är nyttigt att byta perspektiv ibland, man får syn på nya saker. Hur känner jag mig när det är jag som är främlingen? Vad behöver jag? Vad är jag rädd för? När jag hittar svaren på frågorna, vet jag också hur jag måste bemöta främlingen som står framför mig.

Den amerikanska södern har varit fylld av konflikter mellan människor med olika bakgrunder och hudfärger. Det är nutidshistoria att hudens färg avgjorde var man fick sitta på bussen. Makt och rädsla har styrt och kontrollerat människors möten med varandra. När en dam med många års livserfarenhet, som vuxit upp i den här situationen, vågar säga

att "A stranger is a friend I haven't met yet", då har hon gjort en resa i sitt inre som gjort henne till en mer hel och mogen människa. Då utmanar hon oss andra.

Vem ser vi i främlingen framför oss? Ett hot? En hjälpsökande? En kostnad? Någon som väcker vårt intresse? En vän? Jesusbarnet på flykt i en hotfull värld?

Min nyårshälsning till dig är att jag hoppas att du snart får gåvan att möta en främling, verkligen möta en främling – kanske en ny vän?

Förnya Gud i detta år
välsignelsen och lyckan vår,
att vi må utan fara
i kristlig frid tillsammans bo
och finna trygghet, kraft och ro
i alla våra dagar.

Gud stärk /vårt verk. /Början lätta./
Oss upprätta och förvandla
att som nya människor vandra.

Sv Ps 515:4

Med önskan om ett gott nytt år!
Eva Abragi

Så föddes idén till Indienresan

Efter en fredsgudstjänst för två år sedan, där Youth Group medverkade, tyckte tjejerna att det var så bra att kunna "göra skillnad" – som de kunde förstå att församlingens Fredsgrupp gör. De frågade om det fanns en liknande uppgift för dem? "Vi reser till barnen i Indien!" utbrast jag – och så var fröet sått.

Det berättar Cecilia Öhrwall, Youth Groups musikaliska ledare, och fortsätter:

Nu sitter vi här: jag, diakon Jennyfer Trinder och alla Youth Group-tjejerna, någon månad efter en makalös resa. Inte trodde jag att det verkligen skulle bli av! Men många tankar, möten, frågor – och hårt arbete – gjorde det möjligt. Ett generöst bidrag från Brännkyrka församling finansierade mycket av resan, men vi har också sökt stipendier och, inte minst, sjungit ihop en hel del av reskassan.

Visst tyckte jag att det var härligt att tjejerna så direkt hakade på idén om att möta barnen i Indien – fast jag nog kunde förstå att det "häftiga" i deras huvuden i första hand rörde sig kring själva resan till Indien!!! Men på plats så var det med tårfyllda ögon jag såg hur dessa underbara ungdomar med stora famnen möter barnen och pratar på, intresserar sig och är så självklart nyfikna och generösa. Det de talar mycket om mot slutet på resan är just det märkliga i hur fantastiskt det var att mötas och, oj, vad de växte där!

Men varför just Indien?

Kontakterna kom sig av ett av mina tidigare arbeten, "Music Education Project in India", som pågick 2002–2006. Via Sida och Musikhögskolan fick jag uppdraget att driva ett projekt tillsammans med två musikskolor i södra Indien. Önskan från skolorna var fler redskap till undervisning och vi hade uppdraget att göra all sorts musik tillgänglig för fler samhällsklasser. Det blev ett utbyte i båda riktningarna, svenska gästlärare var på plats i Indien, många indiska musikalärer var i Sverige och fick uppleva svensk musikundervisning. Under 2003 pendlade jag mellan Bangalore School of Music, (BSM), i Karnata, en skola som funnits i 16 år och var relativt etablerad i de högre samhällsskikten – och Coimbatore Music School (CMS), en helt nystartad skola som låg sju timmar med tåg söderut i delstaten Tamil Nadu.

BSM finansierade sin verksamhet genom att folk hade råd att be-

FOTO: SOFIE ODÉN

Utsikt från tåget mellan Bangalore och Coimbatore.

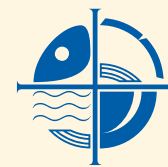
tala för sina lektioner. Fast det fanns ett undantag: en grupp synskadade barn kom varje lördag och sjöng i barnkören så vackert, att de andra betalade barnen liksom tystnade när dessa barn tog ton. De bodde på ett hem, "Jyothi Seva", som startades av en polsk nunna som vid 20 års ålder blev blind 1918, Mother Elizabeth Czacka. Hon tillhörde Congregation of Franciscan Sisters, Servant of the Cross.

Alla synskadade barn oberoende av tro är välkomna att bo på Jyothi Seva. Denna grupp fick en speciell plats i mitt hjärta, och på höstens resa fick vi två dagar tillsammans med dessa barn. Oförglömligt.

Coimbatore Music School fastnade också i mitt hjärta. Människorna som driver denna skola har en värme och en önskan att ge allt de kan för "less privileged children". De barn som ej har familj eller någon chans eller möjlighet att ta sig fram ska i alla fall få prova på musikens språk!

Projektet tog slut och skolorna har fortsatt sin verksamhet. Självt kom jag så småningom till Brännkyrka församling. I och med min anställning i församlingen har jag haft möjligheten att driva flera kollektivinsamlingar, hemma i kyrkorna men också på annat håll. För ett par år sedan gjorde vi en stor konsert på Musikmuseet, då församlingens barnkör sjöng – och de pengar som samlades in på konserten skickades just till Coimbatore Music School – dit vi alla nu i år blev inbjudna att bo och musicera.

"Thank you India" sjunger Alanis Morissette och jag och Youth Group stämmer in!
Cecilia Öhrwall

BRÄNNKYRKA
FÖRSAMLING
Svenska kyrkan

POSTADRESS

Box 64, 125 22 Älvsjö
TELEFON 08-447 11 00 vx
TELEFONTIMID må-fr 9.00–15.00
E-POST info@brannkyrka.org
WEBBPLATS www.brannkyrka.org
INFORMATIONSTELEFON 447 11 22

KYRKOHERDE Eva Abragi
447 11 13, 447 11 32 (bostad)
073-671 21 00
ADMINISTRATIV CHEF
Gunnar Göranson
447 11 12, 073-671 30 52

BESÖKSADRESSER

BRÄNNKYRKA KYRKA OCH FÖRSAMLINGSEXPEDITION
Götalandsv. 189–191, Älvsjö
BESÖKSTID må–fr 9.00–15.00
FAX 08-86 09 22
VAKTMÄSTERI 073-403 40 53
HUSMOR 447 11 19

VÅRFRUKYRKAN MED FÖRSAMLINGSLOKALER

Fruängens kyrkogata 1–7
FAX 08-88 12 20
VAKTMÄSTERI 0738-23 27 23

PRÄSTER

Pehr-Albin Edén
447 11 14, 073-671 20 84
Maria Eksmyr
447 11 27, 073-759 29 06
Ann-Christine Janson
447 11 30, 073-631 92 31
Katia Lidell
447 11 41, 0709-40 34 50
Anna Geijer Lindgren
447 11 03, 073-671 21 05
Jean-Luc Martin
447 11 11, 073-618 44 12
Stanley Rydell
447 11 28, 073-631 92 07
Cecilia Thunberg
447 11 00, 0733-590 602

DIAKONER

Eva Lundström
447 11 25, 0739-680 680
Maria Sterner
447 11 04, 073-937 28 49
Jennyfer Trinder
447 11 16, 073-587 11 22

MUSIKER

Peter Gunnarsson
447 11 29, 073-904 13 64
Minna Heimo
447 11 06, 0709-698 943
Robert Zelizi
447 11 17, 0709-698 944
Lillemor Zielinski
447 11 00, 0708-71 28 79

BARN, UNGDOM, FAMILJ

Ingemar Cederlund
447 11 23, 073-965 66 59
Maria Helena Karlqvist
447 11 05, 070-917 01 65
Hilda Rudén
447 11 31, 0762-337 670
Michael Turner
447 11 44, 0708-711 26
Cecilia Öhrwall
447 11 26, 0733-540 481

INFORMATÖR

Kari Malmström
447 11 09, 0708-47 69 31

e-post: fornamn.efternamn@brannkyrka.org

Youth Group goes for India!

Två oförlömliga veckor

Denna resa har förändrat oss alla. Vi har fått nya perspektiv, nya vänner och minnen för livet. Så sammanfattar Sara Youth Groups Indienresa.

TISDAG 26/10 Samling 9.00 på Arlanda. Jag och Emma var först. När alla tjejer senare anlät, växlat pengar och letat upp incheckningsdisken så kom Jennyfer och Cecilia, Hans och Malte (Cecilias familj, som följde med på resan). Vi checkade in, och nu var vi ett steg på vägen mot Indien, men det kändes fortfarande överkligt.

ONSDAG 27/10 Vi landade i Bangalore 03.35. Med taxi tog vi oss till Nava Sporathi Kendra, vårt hem i Bangalore. Efter ytterst få timmars sömn gick vi för att

avnjuta vår första indiska, vegetariska, måltid. Starkt och gott. Vi häffade några rickshaws och upp-täckte staden. Vi köpte minibananer och kokosnötter eftersom kokosmjölken är bra för magfloran. Vi strosade runt på stan. Otroligt många nya intryck. Gatorna, människorna, smutsen, korna. På eftermiddagen åkte vi till Jyothi Seva Society, Home for the Blind Children, där vi umgicks med barnen hela eftermiddagen. Helt utmattade åkte vi hem, åt middag och stupade i säng.

På stan i Bangalore – Elina, Sofie A, Elin och Sofie O.

TORS DAG 28/10 Starka nudlar till frukost. För mycket mat för vissa, andra är allergiska mot gluten, så vi åkte till ett café och drack kaffe och köpte frukost.

Därefter besök på svenska exportrådet och typiskt sydindisk vegetarisk lunch, dosas och idlis. Ris, koriander och kryddstarkt är genomgående i den sydindiska kosten. Sedan tillbaka till Jyothi Seva Society för att sjunga och umgås med barnen igen.

FREDAG 29/10 Väcktes väldigt tidigt för att åka till tågstationen, vilken var full av indier som sov på golvet längs väggarna. Tågresan mot Coimbatore var en upplevelse med vyerna, naturen, öppna dörrar och fönster, tiggare, försäljare och

Sofia, Elina och Cecilia på tåget.

tågpersonal som skrek; "coffee, tea, coffee, tea!" varannan minut. Lärare från Coimbatore Music School mötte oss på stationen, bland andra Uma, som driver skolan tillsammans med sin familj. När vi kom fram till skolan tog hennes mamma Vathala emot oss med en indisk välsignelse. Hela eftermiddagen och kvällen sjöng och spelade vi tillsammans, pratade och lärde känna varandra.

LÖRDAG 30/10 En välbehövlig sov-morgon. Sedan åkte vi och hälsade på barnen på hemmet Meheer som ligger en bit utanför staden. Med dem sjöng vi och umgicks, ett väldigt häftigt och känslösamt möte.

SÖNDAG 31/10 Nu började arbetet och repetitionerna inför konserten på Cosmopolitan Club. Vi lyssnade på varandras nummer, övade på några låtar tillsammans och umgicks. På eftermiddag

gen kom Vathsala och vår chaufför och tog oss till ett hinduiskt tempel. Det var stort och jättevackert. Vi blev välsignade av poojaris (präster) med röda, vita och gula prickar/streck i pannan.

MÅNDAG 1/11 Tidig väckning och full fart i minibuss mot Nationalparken och tigerreservatet uppe i bergen i Kerala, tillsammans med Charlie, en lärare på skolan. Vi fick bland annat se vattenbufflar, två sorters apor, påfåglar, tuppar, fåglar och en vild elefant! Vi åt lunch, som Uma gjort, på ett av utkiksställena. Så åkte vi till den plats där elefanterna vilade efter sin arbetsdag i skogen. Det

Fantastisk natur i Nationalparken.

var en helt fantastisk upplevelse. Sedan bar det av hemåt, med ekologisk honung från bina i skogen och fantastiska bilder.

TISDAG 2/11 Besök på ett stort köpcenter där vi köpte saris, ungefär en indisk folkdräkt som kvinnor använder när de fyllt 18 år. Det var en djungel av saris i alla möjliga färger och mönster och till vår hjälp hade vi två fantastiska kvinnor som var Umas vänner.

ONSDAG 3/11 Lugn förmiddag med lite rep. På kvällen small konserten av.

Färdigklädda!

TORS DAG 4/11 Nu fick vi sova ut och packade hela förmiddagen. Så skulle vi börja säga farväl och vi sjöng, spelade och samtalade. Cecilia höll ett gripande tacktal. Många tårar föll längs alla våra kinder. Tillslut var vi tvungna att iallafall säga hejdå.

FREDAG 5/11 Vi kommer fram till Mangalore klockan sju på morgonen och springer mot vårt tåg som ska gå till Goa. Vi missar det med 10 minuter... Jennyfer och Cecilia fixade fram en buss som tog oss till Goa. Väl framme inkvarterade vi oss på FABC, Office of Evangelization.

LÖRDAG 6/11 Mot stranden för efterlängtat sol, bad och vila! Efter en shoppingrunda inne i Goa åt vi middag på stranden.

SÖNDAG 7/11 Vi sjöng på morgonmässan på FABC. Sedan begav vi oss till stranden igen, solade, badade och njöt. Vi shoppade upp våra sista pengar på strandstråket på vägen hem. På kvällen beställde vi mat från vår favoritrestaurang på stranden och packade ihop oss för hemresan. Planet avgick från Goa 04.30

Stranden.

MÅNDAG 8/11 Hemma var vi på förmiddagen, och vi mötte våra anhöriga med öppna armar.

Denna resa är något som vi aldrig kommer att glömma och den har förändrat oss alla på något vis. Med oss hem har vi nya världs- och livsperspektiv, nya vänner och fantastiska minnen som vi kommer att bära med oss resten av livet.

Sara Welander

Indien – ett land på språng

När vi var i Bangalore besökte vi Svenska Exportrådet en eftermiddag. Kontoret ligger centralt i staden men det var inte lätt att lokalisera sig i myllret av tutande bilar, människor och kor. Det var rent och snyggt i lokalerna, till skillnad från mycket annat vi sett dittills i Indien. Peter Grafström, en av Exportrådets medarbetare, tog emot oss, visade runt och berättade om verksamheten.

Svenska Exportrådet har funnits i Indien sedan 1995 och har kontor i New Dehli, Bangalore och Bombay (Mumbai). De hjälper svenska företag att göra affärer och etablera sig och växa på den indiska marknaden. Att de finns på plats i Indien gör att de har kunskap om

marknaden som inte går att få genom att sitta på ett kontor i Sverige. De kan språket och affärskulturen, har erfarenhet och en detaljerad lokalkunskap.

Exportrådet har också ett samarbete med den ideella organisationen "Hand in hand" som är en humanitär organisation med fokus på att försöka utrota fattigdomen i Asien, Brasilien och Sydafrika, genom att skapa arbetstillfällen. Varje gång Exportrådet i Indien hjälper ett svenskt företag att bilda bolag i Indien och södra Asien så sponsrar Exportrådet uppstarten av ett nytt mikro-företag tillsammans med Hand in Hand i Indien.

Efter vårt besök kände jag att det var viktigt att vi fått höra om Indien som ett land på språng, och inte

bara ett land fullt av fattigdom och smuts, samtidigt som vi gärna ville berätta om den sidan av Indien vi sett. Peter Grafström var mycket intresserad av vad vi hade att säga.

Jag skulle vilja påstå att Indien är fullt av motsatser, ett land utan sophering och där nästan en fjärdedel av världens fattigaste bor, uppskattningsvis lever två tredjedelar av alla indier på mindre än 20 US-dollar per dag. Samtidigt är Indien en av världens snabbast växande ekonomier och framförallt tillväxten inom IT-sektorn har verkligen imponerat. Indien är på väg i rätt riktning och som det ser ut nu har det en väldigt ljus framtid att vänta.

Sofia Lindqvist

Youth Group goes for India!

Dagarna då vi lärde oss att titta med hjärtat

Den 27:e och den 28:e oktober skulle komma att bli två av de mest betydelsefulla och minnesvärda dagarna på hela resan. Det var de dagarna som vi besökte Jyothi Seva, en katolsk skola för synskadade barn, varav nästan alla är föräldralösa.

Kanske var vi inte helt beredda på vad som väntade. För redan när vi klev ur minibussen i den lite "slumrigare" delen av Bangalore och såg skolan, såg välkomsttexten och målningarna på asfalten, såg systerarna och barnen som stod framför dem hållandes i stora fina blomsterkransar, så föll en del tårar.

Efter att ha blivit bjudna på fika medan några av systerarna berättade lite mer om skolan, gick vi upp en trappa till ett större rum. Där möttes vi av barnen/ungdomarna som gick på skolan och som tålmodigt suttit och väntat på oss. De sjöng för oss, vi sjöng för dem och vi sjöng alla tillsammans. Jag hoppas och tror att de hade lika roligt som vi. Därefter fick de visa oss runt i skolan. Vi höll varandra i händerna och de visade bland annat sina klassrum och olika arbeten de gjort. Senare var det dags att säga hejdå och se fram emot nästa dag då vi alla skulle få träffas igen.

Följande dag såg till en början ut ungefär som dagen innan. Vi umgicks, sjöng tillsammans och barnen fick visa hur de bodde och sov. Dock var denna dag ännu mer känslös, kanske för att vi visste att detta var den sista tiden tillsammans.

Kommunicerade på många sätt

Besöket på skolan var en upplevelse vi sent kommer att glömma. Att vi fick träffa och lära känna dessa fantastiska barn och ungdomar var otroligt värdefullt för oss och förhoppningsvis även för dem.

Vi människor borde lära oss att inte döma varandra efter vad ögat först ser. Titta med hjärtat och försöka lära känna innan vi ifrågasätter. För trots att alla barnen var synskadade och många av dem inte kunde se alls, kunde vi ändå på riktigt se varandra. Vi kommunicerade på många andra sätt och framför allt lärde vi känna varandra djupare.

En hel del tårar föllades under dessa två dagar. Men det var inga sorgetårar, nej, det var tårar av glädje. Vi grät när vi såg hur bra dessa barn faktiskt har det, vi grät över hur fint de sjöng och framför allt grät vi över den fina kontakt vi fått tillsammans.

Vi är alla människor från totalt olika världar med helt olika förutsättningar. Men när vi stod på scenen och sjöng tillsammans, pratade och skrattade tillsammans, kändes vi alla så lika. Vi är alla olika individer men tillsammans är vi starka.

We are the world!

Emma Wernersson

Nyfunna vänner på

De svenska ungdomarnas huvudmål var musikskolan i Coimbatore. Här sker mycket av undervisningen under hemlika former, till stor del hemma hos Uma, som driver skolan. Också gästerna från Sverige blev en självklar del av familjen under några minnesvärda dagar.

Efter en sju timmar lång tågresa från Bangalore är vi framme i Coimbatore. Något lättade och en upplevelse rikare kliver vi av på perrongen och möts av ett myller av människor. Mitt i all förvirring ser vi att Cecilia fått fatt i några hon verkar känna. Av ren trötthet orkar vi inte reflektera över situationen utan följer bara efter Cecilia och hennes (för oss ännu okända) vänner som tar tåten. Dessa människor visar sig vara Uma, Charles, Vineet och Manoj.

Att känna sig så hemma

Här i Coimbatore driver Uma och hennes familj Coimbatore Music School och välkomnar oss i sitt hem. Uma är en medelålders kvinna som bor med sin mamma, Vathsala, och pappa, N.R. Shankar, på "the Farm" i utkanten av staden. Vathsala är en strikt troende hindu och Shankar är en högt ställd man i området. Till skolan kommer barn med olika förutsättningar, både rika och fattiga. Undervisningen sker antingen i Umas hem eller på annan plats, till exempel på barnhemmet Meher som vi fick besöka. Uma undervisar i blockflöjt och piano. Det gör också Charles som dessutom håller i körvingen. Vineet är den yngste bland lärarna med sina 22 år. Han är en mycket begåvad pianist och charmig ung man som gav

oss alla många härliga skratt. Vineet bodde liksom vi hemma hos Uma vilket han gör en gång i månaden och under större tillställningar eftersom han annars bor i delstaten Kerala. Sedan har vi Manoj, en 30 årig gitarrlärare. En mycket ödmjuk och skojig man.

Huskatten Junior.

När vi såhär i efterhand tänker tillbaka på vår vistelse hos Uma så är det starkaste minnet känslan av att alla var som en enda stor familj och vi blev välkomnade in i deras gemenskap på ett sådant naturligt sätt. Detta var något vi tänkte på även när vi var på plats. Vi pratade ofta om hur man kan känna sig så hemma på en sådan

Vatshala spelar veena.

Hela "familjen"! Stående från vänster: Manoj, Vineet, Elin Sofia, Sara, Cecilia, Vatshala, Uma, Shankar. Sitter gör Je

annorlunda plats så långt hemifrån. Vilket vi tror till större delen beror på familjen. Under dessa sju dagar blev deras hem till vårt också. Efter långa dagar med rep och andra upplevelser kändes det verkligen som att man kom hem. En väldigt häftig känsla som är svår att sätta ord på.

Musiken en genväg

Vi har mycket att tacka musiken för. Från allra första början var det ju den som fick oss med på den här resan. Musiken är även något som gav oss en "genväg" till kontakt. Den gav oss ett samband med de människor vi mötte och gjorde det enkelt och lättsamt att prata med varandra.

VAD VAR DET BÄSTA MED IND

Alla människorna vi lärde känna, barnen, Uma med familj, chauffören... Alla upplevelser som att få klappa elefanter, konserten och marknaderna. Även mindre roliga saker som tågresorna, soporna och vissa indier var också det bästa med resan för man får en annan syn på livet och uppskattar det man har mer:)

Caroline Markussön

Det bästa med resan var allt vi fick lära oss. Att vi fick komma hem med så härliga minnen, och att vi har träffat så fantastiska människor som visat oss ett annat liv än det vi lever. Som vi förhoppningsvis får träffa igen!

Sofia Lindqvist

Det bästa med resan är hela resan! Att vi fick möjligheten att uppleva alla de saker som vi gjorde. Men om jag måste välja så är det bästa definitivt att man fått dessa minnen för livet och fått lära känna de fina människorna!

Sofie Andreasson

Att verkligen få uppleva landet Indien med den starka maten, smutsen och korna. Men det bästa av allt var de upplevelser som vi aldrig kommer att glömma, mötet med de synskadade barnen, barnen på skolan i Coimbatore, konserten och alla andra underbara människor vi träffade och lärde känna.

Emma Wernersson

andra sidan jorden

Gatubild från staden Coimbatore.

FOTO: SARA WELANDER

a, Rebecka, Sofie A, Caroline, Emma med katten Junior, nnyfer, Sofie O, Elin och Malte. Hans var fotograf.

FOTO: HANS QVISTRÖM

Några av de medverkande på konsertkvällen på Cosmopolitan Club.

FOTO: HANS QVISTRÖM

Sista kvällen i Coimbatore gjorde vi en konsert tillsammans med musiklärarna på Coimbatore Music School och eleverna de undervisar. Dagen började med att vi hade "fri tid" och vila, härligt efter många intensiva dagar! Sedan blev det sariprovning, sminkning och hårfixande, och så var det dags för genrep. Det kändes väldigt bra på repet trots att vi alla var lite halvkrassliga av allt sjungande tidigare under veckan och vissa av oss var förkylda.

Vi öppnade konserten med ett kort Luciatåg. Nervösa och svettiga stod vi utanför konsertsalen och väntade på att få börja. Att gå Luciatåg i Indien kändes lite udda, men oj, så roligt det var!

Efter Luciatåget blev det bråttom att byta om till saris. Vi fick hjälp med saariknyttandet av mamma Vathsala och Umas svägerska för att de skulle sitta rätt och hålla hela konserten. Jag kände mig jättebortskämd när jag stod där och inte behövde göra någonting förutom att snurra runt lite. När vi var klara var konserten i full gång. Snart var det vår tur, vi blev presenterade av Cecilia och sjöng sedan vårt masterpiece "Hide and Seek" och efter det flöt programmet på.

Konserten var två hela timmar lång men jag kan lova att de två timmarna kändes som 30 minuter. Det var så underbart att få sjunga tillsammans med de här barnen och få dela den glädjen som sången för med sig. Det bästa var att sjunga tillsammans med barnen från Meher-hemmet,

Svenskt Luciatåg i Indien!

FOTO: HANS QVISTRÖM

då vi också dansade och jag tror nog att jag skrattade mer än jag sjöng.

Vi alla både skrattade och grät en hel del. Alla låtar blev på något vis så känslosamma och när vi sjöng den sista låten "May the road rise to meet you" tillsammans allihop då brast det nog för de flesta av oss. Tanken på att vi skulle resa därifrån nästkommande dag slog i alla fall mig, och jag ville bara stå kvar där och sjunga med alla underbara människor. Efter konserten åkte vi Youth Group tillsammans och åt middag på en restaurang som låg på taket av ett hotell. Det blev en mysig och bra avslutning på vår tid i Coimbatore och en bra avslutning på en lyckad konsertkväll.

Sofie Odén

Första kvällen vi kom till Uma satt vi i vardagsrummet och spelade och sjöng i flera timmar och även om vi inte hade hunnit prata med varandra så mycket än så kändes det inte som att det var första gången vi satt där tillsammans.

När det var dags att lämna familjen blev det ett väldigt känslosamt avsked och vi tror att vi pratar för alla när vi säger att ingen av oss hade trott att vi skulle fästa oss så mycket vid en grupp människor på en sådan kort tid. Vi lämnade Coimbatore med minnen och vänner för livet som vi förhoppningsvis ser snart igen.

Elin Carnmarker
Sofie Andreason

INDIENRESAN?

Av Rebecka Bråhner

Att få träffa så många härliga människor och att få uppleva något så annorlunda. Att få den chansen, att få se så mycket av världen på en och samma gång och få uppleva hur många människor lever till skillnad från oss i "rika" Sverige. Och att åka TÅG, det var så häftigt att få göra det i Indien :D

Sofie Odén

Att få uppleva ett sådant annorlunda och spännande land som Indien är, att få vara med "the Uma family" och alla andra härliga människor vi träffade. Det var sjukt kul att få göra det här tillsammans och det är en upplevelse jag alltid kommer att bära med mig.

Elin Carnmarker

Jag tycker att det bästa var att vi fick göra hela denna fina resa tillsammans. Att vi faktiskt kom iväg. Sedan finns det ju massa favoriter som mötet med de synskadade barnen, Uma och hennes familj, konserten och solen och havet i Goa.

Sara Welander

Det bästa med Indien var elefanterna, Goa, de synskadade barnen, Uma, katten, fresh fruit juice med ananassmak, garlic naan bread och rickshaw.

Elin Lundberg

Vi alla tycker så otroligt, ofantligt, enormt mycket om Uma, hennes föräldrar, Vineet och Manoj. Det kändes hemskt att åka ifrån dem... men vi ska kämpa för att de alla ska besöka oss i Sverige sen!! :)

Rebecka Bråhner

Coimbatore Music School har ett engagemang på en plats som heter Meher Childrens Home. Det är en hem för föräldralösa barn, som blivit omhändertagna från gatan eller bara lämnats utanför hemmet. Alla barn som kommer till Meher får ett slags "mamma", en kvinna som själv inte haft möjlighet att bilda familj och som frivilligt ställer upp för att ta hand om barnen. Barnen får kläder och mat och ett hem. Cirka sju barn i olika åldrar får samma "mamma" och agerar då syskon. Det finns ett tiotal hus på området, där familjerna bor. En familj bjöd in oss till dem. Enkelt men stort och alla barnen delade rum två och två. På Meher finns också en stor trädgård för lek och sport, en plats för inomhusaktiviteter, och där stod ett svenskt piano(!). Alla barn går på skolor som finns i närheten. CMS åker dit varje lördag och ger musiklektioner till de barn som är intresserade.

Sofie Odén/Cecilia Öhrwall

Kalendarium

Det händer...

Brännkyrka kyrka
med församlingslokaler
Göteborgsvägen 189-193, Älvsjö

Söndagsmessa/Högmässa
/Mässa med små och stora
Söndagar 11.00

Vardagsmessa
Torsdagar 08.15. Start v. 3.

Frälsarkransmessa
18.00 söndagarna 30/1, 27/2,
27/3, 24/4, 22/5.

Familjegudstjänst
10.00 lördagarna 19/2, 14/5.
09.15 *sång/pyselstund med kyrkkaffe/saft i kyrkkällaren.*

Öppen kyrka
Brännkyrka kyrka är öppen för
enskild andakt och ljusständning
måndag–fredag 09.00–15.30,
lördag–söndag 9.00–16.00.

Måndagsträffen
Öppen samtalgrupp där vi talar
om det som ligger oss nära just
idag. Enkelt fika 20:-
Måndagarna 31/1, 14/2, 28/2,
14/3, 28/3, 11/4, 9/5, 23/5
13.30–15.00 i Brännkyrka
församlingshus.

För aktuellt
veckoprogram
se Stockholms stifts
samlade annons i DN/SvD
fredagar samt veckoannon-
sering i "Mitt i Söderort"
tisdagar. Du kan även be-
söka www.brannkyrka.org
eller ringa informations-
telefon 447 11 22.

Vårfrukyrkan
med församlingslokaler
Fruängens kyrkogata 1-7, Fruängen

Vårfrumässa/Söndagsmessa
/Mässa med små och stora
Söndagar 11.00.

Kvällsmässa
Onsdagar 19.00.

Sinnesromässa
Sista onsdagen/månad 19.00.

**Start v. 3 för...
Öppen kyrka**
Vårfrukyrkan är öppen för
enskild andakt och ljusständning
måndag–torsdag 09.00–16.00.

Café Kyrktorget
Öppet i Mariasalen onsdagar
10.30–15.00.

Fredsgruppens loppis
öppet tisdag, onsdag, torsdag,
lördag 11.00–14.00.

Sopplunch 30:-
Onsdagar 12.30
Lunchmusik
Onsdagar jämna veckor 12.00
Lunchmessa
Onsdagar ojämna veckor 12.00
Fredsgruppens arbetsträff
Onsdagar 13.00–14.00

Qigong, meditation, bön
Torsdagar 09.00
OBS! terminsavgift 300:-

**Fruängens kyrkliga
syförening**
Torsdagar jämna veckor
13.00–15.00. Start v 4.

Kyrkvårdar

Församlingen har fått två nya kyrkvårdar

Kenneth Engström och Lenni Fardin deltar regelbundet i Vårfrukyrkans gudstjänstliv. De ser fram emot att som kyrkvårdar ta ännu mer aktiv del.

Det finns en del gemensamma nämnare i Kenneths och Lennis väg till det nya uppdraget. Församlingens sökargrupp "På spaning efter andlighet" hör till det som de har gemensamt.

Kenneth började som deltagare för ett par år sedan, och ställer numera upp ideellt som ledare för den nuvarande gruppen. Lenni gick med förra hösten och båda vuxenkonfirmerades nu i våras.

För Lenni gav spanargruppen den fördjupning han önskat.

– Utan "På spaning" och konfirmationen skulle jag nog inte ha vågat tacka ja till att bli kyrkvård, ler han. För mig är det viktigt att följa ritualerna i kyrkan, jag vill lära mig mer, fördjupa mig mer.

Kenneth bad om lite betänketid när han fick frågan om kyrkvårdskap.

– Jag är sådan att jag lätt säger "ja" till för mycket, därför ville jag fundera först. När jag var säker var det lätt att tacka ja. Det känns hedrande, ett förtroende, ska bli spännande och intressant.

Övriga kyrkvårdar i församlingen är: Christina Engström, Eva Haag Vedebeck, Marianne Hugo Julin, Risto Hurskainen, Magnus Jarnling, Yvone Jürgenson, Ing-Mari Laingren, Sven-Olov Lundberg, Anne Magnusson, Ulf Nyberg, Marianne Westerlund och Kerstin Wiklund.

Kenneth och Lenni i Vårfrukyrkan.

Innan han hittade till Vårfrukyrkan var han aktiv och ideellt engagerad i Klara kyrka och Allhelgonakyrkan.

– Från början sökte jag mig till kyrkan i Fruängen för att få lugn och ro...

Han skrattar och konstaterar att under det skenbara lugnet döljer sig en massa aktiviteter och engagemang att hoppa på, som berikar livet.

– Det här är en bit av min väg, det är Gud som leder och jag följer med!

Både Lenni och Kenneth är aktiva i en självhjälpgrupp som brukar träffas i Fruängen. Lenni är en av initiativtagarna till Sinnesromässorna, som numera firas sista onsdagen varje månad i Vårfrukyrkan.

– Jag började söka på allvar för tio år sedan ungefär, berättar han. Jag visste att jag hade en tro, och ville kanalisera den. Svenska kyrkan blev den kyrka jag fastnade för. Miljön här är inte dömande, utan bjuder in andra, det gillar jag.

De nya kyrkvårdarna går in i tjänst för första gången kring skiftet januari-februari.

– Det ska bli kul att få nya uppgifter, få möta ännu fler människor, hjälpa till och finnas till hands, säger Lenni, och Kenneth instämmer.

Kari Malmström

Är du sugen på att vara med i ett musikalprojekt? **Jesus + Super** ★

Häng med på ett spännande musikäventyr! :-)
Under våren ska vi sätta upp en musikal om Jesu sista dagar. Vi behöver DIG som gillar att sjunga, spela teater, spela instrument & gärna med andra!
Hör av dig till Cecilia Öhrwall cecilia.ohrwall@brannkyrka.org & kom till vår första träff söndag 16 januari 16.00 Mariasalen Vårfrukyrkan Fruängen!

Goa, vår slutdestination

Äntligen började Goa närma sig! Det var kanske bara jag som verkligen längtade dit, men eftersom jag inte kommit överens riktigt med den indiska kryddningen så var restaurang något som jag inte tackade nej till, heller inte att få gå med bikini i det varma vädret efter att ha behövt täcka både axlar och knän tidigare. Tågförbindelsen blev förstörd då vårt första tåg var cirka två timmar försenat på grund av tunga regn. Vi var bara tio minuter sena, ändå åkte tåget till Goa ifrån oss i Mangalore.

Istället för att vänta i åtta timmar på att nästa tåg till Goa skulle gå så delade vi en buss med fem indiska killar – en bussresa som tog tio timmar istället för sex! Tidsuppskattning är inte indiernas starkaste sida eller främsta prioritering lärde vi oss under resan, men vi kom till slut fram, alla utmattade och hungriga. Vi lämnade våra saker och tog oss en promenad till första, bästa restaurang. På vägen dit stötte vi på en lång grön mamba mitt på vägen så att alla blev vettskrämda. Jag däremot, som är lite av en na-

turmänniska gick nära och fotade vilket de andra inte blev så förtjusta i. Efter en härlig middag gick vi nöjda tillbaka till vårt hem och somnade ganska kort senare allihopa.

Morgonen därpå ville vi alla komma iväg till stranden och fick veta att det bara var tio minuter dit – med bil, som vi ju inte hade. Många kiosker, affärer, stånd, restauranger och 60 minuter senare var vi framme på Colva Beach som man då inte kunde annat än älska. Det kändes som att man kom till himmelriket dit folk bara förtjänar att få komma om de gjort en brutal fysisk och psykisk insats. Sanden mellan tårna gjorde fötter som vandrat omkring på hård yta, fulla med skavsår och myggbett, lyckliga ända in i skelettet, och benen som man äntligen fick visa utan att behöva dölja under en massa lager av tyg i värmen kändes viktlösa och frisläppta. Värmen och fukten blev nu till en utomordentlig lyx istället för en energibov, och havet var den absoluta höjdpunkten. Alla bokstavligen sprang ner i vattnet och vi skrattade så att kinderna krampade, lyckan och krafterna man fick tillbaka denna dag var obeskrivlig. Det här var vi värda!

Elina Lundberg

FOTO: ELINA LUNDBERG

Porträttet

En resa olik alla andra som satte tankarna i rörelse

Sofia Lindqvist är 18 år, går i tvåan på Norra reals gymnasium och är en av de ursprungliga medlemmarna i "Youth Group". För Sofia blev sånggruppen en positiv fortsättning på en musicerande konfirmandtid – och i förlängningen något mycket mer. Resan till Indien kunde ha stannat vid en dröm, men nu i höstas blev den verklighet! Resvana Sofia har lärt sig mycket av att denna gång vistas utanför turiststråken. Mötena med verklighetens barn och vuxna har gett bestående intryck.

Hur startade egentligen Youth Group? Sofia var med från början.

– Jag var sommarkonfirmand 2007. Vi sysslade mycket med musik under konfirmandtiden. Det var inspirerande och kul, så man ville gärna fortsätta!

Den hösten började ett gäng tjejer att sjunga med Cecilia Öhrwall, som då drev ett ungdomsprojekt i församlingen. Ett av syftena med projektet var att bredda musiklivet, och Youth Group blev något av pionjärer för detta. När de började var de två i gruppen, snart sex, numera nio.

Alltid älskat att sjunga

Sofia är uppvuxen i Älvsjö med mamma, pappa och en yngre syster. Nu har familjen flyttat till Hammarby Sjöstad. Det är okej, tycker hon. Även om mycket tid ändå tillbringas i Älvsjö där många kompisar finns – och på tvårbana och pendeltåg...

Hon berättar att hon alltid älskat att sjunga, har tagit sånglektioner sedan mellanstadiet, haft en jättebra musiklärare, och också "ärvt" lite: både mamma och pappa sjunger. Men Sofia berättar också att hon som barn var ruskigt blyg. Inte riktigt material för stora strålkastaren på scen...

– Jag var jätteblyg ända till åttan, jag och pappa var till och med på möten i skolan om det. Men sedan vet jag inte vad som hände...!

Sofia skrattar. Av någon anledning försvann blygheten när hon hittade en grupp människor hon kände sig hemma med. De blev ett gäng av både killar och tjejer som gick jättebra ihop. Dessutom fick hon en mentor i skolan som verkligen fungerade för henne. Hennes sammanfattning nu är: Jag hade en jättebra skolgång!

– Jag har också alltid älskat att

Indienresan gav många nya lärdomar, tycker Sofia.

FOTO: HÅKAN FLANK

resa, säger Sofia. Med min familj har jag rest mycket.

Hon har varit i Thailand fyra gånger, hon åkte ensam till en kompis till Singapore 2008, var på Mallorca i somras med kompisar och ska snart till Berlin.

Så har hon varit Australien också. Sofia skulle egentligen gå i trean på gymnasiet nu. Hon var utbytesstudent i Canberra i Australien från juli 2009 till januari i år. Hon skulle ha stannat läsåret ut, men tyvärr fungerade inte arrangemangen kring kontaktperson och värdfamilj, så i halvtid valde hon att flytta hem igen. Hon jobbade ett halvår och hoppade på sina gymnasiestudier igen i höstas.

– Alla mina kompisar tar studenten i vår, medan jag har ett år kvar. Det känns lite tråkigt såklart, men samtidigt har jag lite mer betänketid.

Hon beskriver hur dagens ungdomar hela tiden blir "matade med" hur svårt det är att få jobb. Varje val blir ett livsval. Som Sofia ser det är det stora valet det när man väljer gymnasium. Sedan kan det bli svårt att byta inriktning.

– Jag valde en skola där jag hoppades att få lära mig mycket även om jag måste kämpa – men visst hade jag kunnat välja en annan där jag fått det lättare.

Bland framtidsfunderingar har funnits juridik, att bli advokat eller åklagare. Utbytesåret i Australien fick henne att stanna upp och tänka efter. Just nu vet hon inte riktigt vad hon vill.

– Det är lite jobbigt faktiskt. Man känner mycket press, både från sig själv och från skolan. Det krävs för mycket; jag pluggar hela tiden – ändå känns det som om jag inte kommer att komma in på någon vettig utbildning.

– Samtidigt kan jag verkligen undra: Vad klagat jag på?! Det finns så många som måste plugga ännu mer, eller inte får plugga alls, fast de vill...

Här blev Indien en klar tankeställare.

Annorlunda resa

Indien var också tidigt något som svetsade samman Youth Group. När Cecilia berättade om sina erfarenheter från landet blev tjejerna berörda. De ville göra något för barnen i Indien – men självklart lockade äventyret också!

– Mina förväntningar ändrades hela tiden, säger Sofia. Först var det mycket av "Kul – Indien!". När det sedan blev dags och vi såg schemat för resan... Jag förstod att det här skulle bli känslösamt och tufft, men också

ge mig mycket. Jag kunde inte bli besviken heller, för det här var en helt annan sorts resa än de jag gjort förut.

– Vi var på platser där man normalt sett inte "turistar". Och oavsett vad man kan tycka om det, så väckte vi uppseende som långa, vita och i flera fall blonda... Det märktes i det bemötande vi fick att vi var avvikande, och med hög status.

En dag var de på ett stort varuhus för att prova saris. Sofia

"Vi är så lika fast vi kommer från helt skilda världar."

beskriver hur alla damer skyndade till för att hjälpa, och hon fick senare förklarat för sig att den här svenska tjejgruppen på sarivaruhuset var något alldeles särskilt för lokalbefolkningen.

Rätt eller fel? Det kan Sofia inte svara på, men det sätter tankarna i rörelse, inte minst när det gäller fördelningen på jorden.

– Vi fick uppleva verkligheten, vara del av den. Visst har jag varit i Thailand och sett fattigdom, men bara på avstånd.

Något som verkligen rörde Sofia var besöket på hemmet för synskadade barn i Bangalore.

– Först kanske jag mest kände någon sorts "tycka-synd-om-

känsla", men vi sjöng tillsammans med dem, lärde känna dem. Det var fantastiskt att sjunga ihop, det fick inte plats med något medlidande då. Vi pratade mycket med de äldre barnen, 13–16 år, och det blev så tydligt att vi är så lika fast vi kommer från helt skilda världar – det är en lärdom jag tar med därifrån.

Känns öppet

Något som fascinerar Sofia är de många religioner hon mötte i Indien, och hur väl de samexisterar.

– Det kan bo en hindu, en muslim och en kristen på samma gata – de är grannar, blir kompisar, gillar varandra och kan till och med dela varandras religiösa högtider för att de är just... kompisar. Sådant är kul att se.

Vad tror hon själv på?

– Helt ärligt, jag känner mig så hemma i kyrkan. Jag är ju här så mycket. Men jag är ju faktiskt skeptisk till religion! Jag har aldrig gillat att man ska försöka vinna någon till sin egen tro, eller predika hur någon annan ska leva.

– Jag vet inte hur jag ska hitta min väg till Gud – om han inte uppenbarar sig för mig. Jag kan inte tvinga mig själv till att tro på något. Och jag kan ju inte sitta här och säga att jag tror något när jag faktiskt inte vet!

Det står en del tankar i vägen för Sofia. Varför får onda saker hända om det finns en god Gud? Där har hon inte tänkt och känt färdigt än, och inte hittat ett svar hon kan acceptera.

– Men här i församlingen känner jag att man får vara som man är, det känns ganska öppet, och det är skönt.

– Jag vill verkligen göra något åt situationen som den ser ut i världen – men har jag tillräcklig vilja? Skulle jag kunna ge bort hälften av allt jag äger till barnen i Indien? Har jag tillräcklig vilja för det?

Vi pratar en stund till och kan nog enas om att ingen kan göra allt men alla göra något.

Vad Sofia kommer fram till vet hon inte än. Men ett svar blir det.

Kari Malmström

Indien

Indienresan genom Frälsarkransen

Innan vi åkte till Indien så introducerade vi frälsarkransen för tjejerna som ett redskap att samtala kring och bära med sig under resan. Vi tog även med oss armband för att kunna dela med oss till de människor vi mötte. Vi hann inte få färdiggjorda armband så vi tog med oss påsar med ofärdiga armband som vi satt första kvällen i Bangalore och tillverkade.

Mitt eget armband tappade jag på marken första dagen vi var i Bangalore, jag tog upp det och satte det på mig igen och tänkte inte mer på det. Någon dag senare när jag skulle gå igenom armbandet igen med några av tjejerna i gruppen så upptäckte jag att en pärla saknades, inte vilken pärla som helst utan **nattens pärla**, sorgen, döden.

Så nattens pärla ligger förmodligen i minst två delar på marken någonstans i Bangalore, och där kan den få ligga. Den behövdes inte under resan och detta armband kommer att finnas med mig ett bra tag framöver. Ett armband utan sorgen, utan det jobbiga vi inte kan påverka, utan döden.

Resten av frälsarkransen då?
Jo, de andra pärlorna är kvar och med hem även om en och annan är kantstött och någon **tystnad** är till och med bruten i två delar.

Om vi går frälsarkransen runt och bortser från tystnadspärlorna som är vår egen inre tystnad och börjar med **Gudspärlan** så tänker jag att även om vi är många och ser Gud på olika sätt, så kan vi ändå dela en vardag och be till den Gud vi själva tror på. Vi besökte bland annat ett hinduiskt tempel, vi bodde på ett retreatcenter och vi sjöng i en katolsk morgonmessa.

I detta är **jag** en del av det fantastiska som sker i mötet mellan människor. Jag är aldrig ensam, genom **dopet** är jag buren.

Men när man upptäcker att det blir lite missförstånd och när man missar tåg så känns det som om man befinner sig i en **öken**. Då får man ta fram minnena från de stunderna då livet är sådär fantastiskt och man bara vilar i det blåa lugnet och allt är **bekymmerslöst**.

Sedan har vi kärleken, den kärleken man får från de underbara möten man gör, från de människor man har fått träffa och fått dela denna resa med. Och den **kärleken** man får ge, den där känslan av att man fått vänner för livet som gör det både lite sorgset att lämna men också inger förhoppning. Vi säger inte hejdå, utan "på återseende".

De tre **hemlighetspärlorna**...
Ja, de får faktiskt fortsätta att vara just det, hemligheter.

Så har vi **uppståndelsen**, upprättelse. När man tänker tillbaka och förstår att man klarat av allt, att man missat tåg och haft en del missförstånd med språket, att man levt på ris och bananer för att maten har varit för stark eller att man inte riktigt har tyckt om den, att man har behövt gå på indiska toaletter som består av ett hål i marken, att det ligger sopor överallt,

glädjen i mötet med de synskadade barnen och de och de föräldralösa barnen, glädjen av att sjunga, lyssna och dela erfarenheter, även om klockan är två på natten och man egentligen ska sova.

Resan har satt sina spår i en och format en, man har kanske till och med ändrat lite värderingar. Och i dessa minnen får man hämta ny kraft.

Frälsarkransen har varit en del av oss och vår vardag och jag hoppas att den fortsätter att vara det.

Jennyfer Trinder

Temadag

Lär känna Bibeln – böckernas bok

Har bibeln något att säga oss som lever idag? Önskar du att du visste mer om vad som står i den? Längtar du efter att den ska öppna sig för dig och göra sig förstådd?

Förra årets temadag om Bibeln blev både välbesökt och givande. Nu gör vi om det! I samarbete med Älvsjö Missionskyrka och Dominikansyrorna i Fruängen erbjuder vi en temadag om Bibeln den 22 januari 2011 i Vårfrukyrkan, Fruängen. Kom och upplev och lär mer!

HÅLLTIDER

10.00 Föredrag **"Tillsammans med alla de heliga"** Gunnar Weman (ärkebiskop em.)

11.00 Samtal i grupper

12.15–13.00 Lunch

13.00–16.00 Workshops

16.00 avslutar vi dagen med en enkel andakt.

Om du vill delta i lunchen måste du föränmäla dig. Maila info@brannkyrka.org eller ring

447 11 00 senast 17/1 2011. Under eftermiddagen erbjuds ett stort antal workshops där man kan välja att delta i en eller flera.

FOTO: HÅKAN FLANK

WORKSHOPS

- **Hur är Bibeln uppbyggd?** Pär Götefält, Älvsjökyrkan.
- **Sjung ur Bibeln!** med Robert Zelizi, organist.
- **Hitta Jesus i Bibeln** Gunnar Göranson, präst.
- **Hjältar och Legender – rollspel på Bibelns tid.**
- **Maria Rönnedal**, Andreas Rönnedal, Älvsjökyrkan.
- **Ekumenisk Bibelläsning – finns det?** sr Hanne Bang OP.
- **En bild säger mer än 1000 ord**
Lars Lindqvist, missionspastor, konstnär.
- **Människan – den sårbara avbilden**
Arne Fritzon, teol.dr, missionspastor.
- **Fler kvinnor i Bibeln** Maria Eksmyr, präst.

Jag och Gud

Mamma gav mig en bön

Caroline Markusson
medlem i Youth Group

Min relation till Gud är ganska svävande och luddig när jag tänker efter. Jag har vuxit upp i en icke-troende miljö med vänner och familj som inte är troende och som har färgat mig. Om min familj hade varit troende är det mycket möjligt att jag också hade varit det, vem vet.

Den tro jag har idag har jag nog fått mycket från min mamma. Jag tror inte på en allsmäktig gud, utan på en högre makt, ett slags energi som försöker sprida godhet. Jag tror inte att denna högre makt har något slags kontroll över oss människor. Varje människa föds god och förändras på grund av sin omgivning till det bättre eller sämre.

Även om jag själv inte kan säga att jag tror på Gud så respekterar jag alla som gör det. Att vara troende verkar innebära ett slags trygghet, att veta att man är älskad av sin gud, att kunna få syndernas förlåtelse, och så vidare.

Jag har faktiskt en koppling till Gud trots allt. När jag var 15 år kom min mamma in till mitt rum och gav mig en liten papperslapp med en handskrivna text och ett hjärta ritat under sista raden och sa att den texten skulle kunna hjälpa mig med vissa problem i livet. Texten började med "Gud" och mamma sa att jag inte behövde tänka så mycket på det ordet utan själva meningen med texten.

Tiden gick och texten hjälpte mig verkligen i många situationer och för några månader sedan bestämde jag mig för att tatuera in den texten och hjärtat fast utan ordet "gud" i nacken. Skälet till att jag tänker ta bort ordet "gud" är att jag vill att budskapet med texten ska lysa fram, och enligt mig är det inte gud som har hjälpt mig i de svåra situationerna utan det är jag som har kommit till insikt och hjälpt mig själv.

När jag berättade att jag skulle tatuera mig för Jennyfer Trinder och visade texten så fick hon ett stort leende på läpparna och berättade att den här texten är en välkänd bön. Det gjorde mig verkligen glad att se henne le och höra att det var en bön. Jag fick en tanke och känsla av att allt hör ihop, att jag kan ha en bön så nära hjärtat även fast jag inte kallar mig kristen, det värmdde verkligen.

Så här lyder bönen:

Gud, giv mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden.

**Brännkyrka-
bladet**

Information från BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING Svenska kyrkan

REDAKTÖR: KARI MALMSTRÖM
ANSVARIG UTGIVARE: EVA ABRAGI

BRÄNNKYRKA FÖRSAMLING STÖDJER:

